

at jeg aldeles ikke kan forstaae dette. De Forpligtelser, som her ere overtagne — man mene nu med Rette eller Urette — ere dog ikke overtagne af det foregaaende Ministerium, men af et tidligere. Der forelaa, dengang det sidst afgaaede Ministerium var ved Roret, ingen Nødvendighed for at handle; hvad har altsaa dette Ministerium gjort? Det har laadet Skrivelferne rolig ligge, indtil den Tid kom, da der skulde handles. Den eneste Hensende, hvori jeg kunde tænke mig, at det havde Grund til at handle, det var Forberedelsen af Posteringen af Kongerigets Overskud paa Reservecapitalen, som et Actio, indstaaende i Totalkassebeholdningen, men jeg vil spørge, om selv den meest scrupuleuse Samvittighed kunde udfinde, at der skulde være noget Ansvar for en Indenrigsminister ved at laane til Monarchiets Reservecapital imod 4 pCt. Rente; det troer jeg aldrig, der kan være Spørgsmaal om. Det Spørgsmaal, som jo mulig i det kommende Finansaar kan opstaae, er af en anden Bestaafenhed, det er Spørgsmaalet om at overtage Actierne til en bestemt Priis, men det forelaa ikke for det foregaaende Ministerium, og jeg seer derfor ikke rettere, end at det foregaaende Ministerium har handlet aldeles rigtigt i at lade Skrivelferne henligge, til den Tid kom, da det kunde være fornødent at handle. Jeg troer derfor virkelig, at et æret Medlem af det foregaaende Ministerium — jeg sigter til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Blizen=Zinecke) — ogsaa havde gjort bedre i at lade disse Skrivelfer henligge, efter at han havde ophørt at være Medlem af Ministeriet; men dette er jo nu i ethvert Tilfælde ikke til at forandre. Der er imidlertid een Ting, som jeg er sikker paa, og det er, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgkreds, naar denne Discussion er tilende og vi skulle stemme over de foreliggende Forslag, vil forlade den Majoritet, hvoraf han udgjør et Medlem i Finantsubvalget, og derimod stemme imod Fleertallets Indstilling. Jeg har hertil en god Grund, som jeg skal tillade mig at fremføre, nemlig at da den ærede Rigsdagsmand ifjor omtalte dette Anliggende under Forhandlingen af Fernbanesagen her i Thinget, da hittede han paa det allerbestemteste, „vi bør holde fast ved de Over-

enskomster og Forpligtelser, som ere indgaaede“; men naar den ærede Rigsdagsmand vil holde fast ved de Overenskomster og Forpligtelser, som ere indgaaede, kan den ærede Rigsdagsmand i Sandhed ikke stemme for Majoritetens Indstilling; thi gaaer den igjennem, saa kunne Overenskomsterne ikke fastholdes.

Fischer: Der var en Tid efter den 2den October 1855, da Kongeriget ingen constitutionel Ansvarlighed havde for Bestyrelsen af sin Kassebeholdning. Den daværende Finantsminister vilde, saavidt jeg troer, ikke bære noget constitutionelt Ansvar overfor Rigsdagen, og Sagen stod en Tid hen, uden at man ret vidste, hvorledes det egentlig forholdt sig med Kassebeholdningen og Ansvar for den. Denne Tilstand gav Anledning til Klager i denne Sag, og en Ordning paafølgte ved Loven af 4de Marts 1857. Denne Lov har man meget træffende karakteriseret som et magert Forlig. Det var den Anbefaling, hvormed man stadig holdt den frem mod os under Forhandlingerne her i Salen. Det er et magert Forlig, og et magert Forlig er ialtsald bedre end en fed Proces. Rigsdagens Majoritet gik ind paa denne Lov, og den danner Grundlaget for den constitutionelle Ansvarlighed med Hensyn til Kongerigets Kassebeholdning for Diebliffet. Jeg skal tillade mig at dvæle lidt længere ved denne Lov. I Begyndelsen af den hedder det saaledes: „Regjeringen bemyndiges til under Ansvar af vedkommende særlige Minister for Finantsaarene 1856 til 60 at træffe en Ordning, hvorved Følgende iagttages“. Jeg beder, at man vel lægger Mærke til disse Ord: „Regjeringen bemyndiges til“. Der følger derefter under a og b to Punkter, som altsaa ere Gjenstande for Bemyndigelsen. Det første Punkt gaaer ud paa, at hvad Kongerigets Kassebeholdning ikke overstiger 1,200,000 Rd., henstaaer i Totalkassebeholdningen uden at forrentes; men hvad den overstiger dette Beløb, skal forrentes med 3 pCt., og Punktet b. gaaer ud paa, at een Million Rd. skal udbruges af Totalkassebeholdningen, for derved at grundlægge en særlig Reservecapital for Kongeriget, og endelig at ved Udgangen af Aarene 1858—59 og 1859—60 skal udbruges af Totalkasse-